

Hai Phụ Nữ Độc Thân

Truyện ngắn ĐIẾP MỸ LINH

Đang sắp hàng trong tiệm Hamburgers Fuddruckers, bà Dung nghe giọng nữ từ phía sau, hỏi bằng tiếng Anh:

- Bà ơi! Tí nữa bà ngồi bàn nào bà làm ơn cho tôi ngồi cùng bàn với.

Quay lui, thấy một phụ nữ Á Đông mang “mask”, bà Dung – cũng mang “mask” – có vẻ lưỡng lự, phân vân. Phụ nữ nhìn vào mắt bà Dung với ánh nhìn thiết tha, tiếp:

- Bà đừng ngại, tôi chích ngừa Covid-19 rồi.

Vừa khi đó, đến phiên bà Dung “order”. Bà Dung lại quay lui, ra dấu cho người phụ nữ Á Đông cùng bước theo bà. Sau khi “order” phần của Bà, bà Dung chỉ phụ nữ Á Đông và nói với cô Mễ đang nhận “order”:

- Cùng một “bill”; trao “bill” cho tôi. Tên tôi là Dora.

Phụ nữ Á Đông ngấn lại:

- Cảm ơn bà đã có nhã ý trả tiền cho bữa ăn của tôi. Nhưng lý do tôi muốn ngồi ăn cùng bàn với bà là vì tôi cô đơn lắm! Tôi chỉ muốn được cùng ngồi ăn với một người chứ không phải tôi không thể tự đài thọ bữa ăn của tôi.

- Tôi hiểu. Nhưng bà cho phép tôi được mời bà hôm nay.

- Thế thì lần sau tôi xin được mời bà. Bà đừng từ chối, nha!

- Vâng.

Sau khi chọn bàn, ngồi, chờ nhà hàng gọi trên máy phóng thanh, bà Dung hỏi bà Á Đông:

- Bà là người nước nào?

- Tôi tên Trang, người Việt; còn bà?

Bà Dung nói tiếng Việt:

- Tôi tên Dung. Hồi còn đi làm, nhân viên cùng phòng gọi tôi là Dora. Hân hạnh được biết chị.

- Chị gì! Em nhỏ hơn chị mà! Chị ở gần đây không?

- Dạ, gần, trong Senior Living in Sugar Land.

- Anh đâu mà chị phải ở trong đó?

- Ông ấy “đi” lâu rồi.

- Sorry, chị!

- Cảm ơn chị. “Ông xã” của chị đâu?

- Dạ, em “đẹp” ông rồi!

Không muốn tò mò, Bà Dung nhìn ra cửa sổ, nhớ những buổi chiều quạnh vắng trong phòng 212 của ngôi chung cư rất nhiều phòng; nhưng mỗi phòng như một “nhà tù” sang trọng, chỉ “giam giữ” một người có mút lương hưu trí cao – không nhận “giam” người phải nhờ chính phủ phụ trả một phần. Những lúc đó Bà chỉ ước mong được thấy bóng dáng một người hoặc là nghe tiếng nói của bất cứ ai – người thật chứ không phải từ TV/radio/youtube – nhưng quanh Bà chỉ là sự câm nín! Cuối tuần các con của Bà thường mời Bà đi ăn. Bà ăn một cách chậm rãi vì thói quen, vì tuổi tác và cũng vì muốn kéo dài thời gian bên các con. Các con có vẻ sốt ruột; bởi vì các con của Bà còn phải “làm phận sự” đối với bên suôi gia của Bà nữa! Bà thăm hỏi và khuyên các cháu nên chăm chỉ học hành. Các con của Bà bảo Bà đừng “làm áp lực”, để các cháu tự lo liệu cho quen. Bà khuyên các cháu nên ăn cái này, không nên ăn cái kia, các con của Bà bảo Bà nói như thế có nghĩa là Bà chê các cháu không đủ hiểu biết, không thể tự lo thân. Bà khuyên các cháu phải cẩn thận, đừng tin người lạ. Các con của Bà bảo Bà làm cho các cháu sợ, mất tự tin. Khi nào biết cháu nào được điểm “A”, bà Dung cũng kín đáo cho cháu đó ít tiền. Không hiểu tại sao con của Bà biết được, thế là con của Bà cấm Bà cho cháu tiền; vì con của Bà bảo cho tiền để đưa bé phải “cắm đầu” học là đồng nghĩa với mua chuộc, tạo áp lực! Hãy để đứa bé tự phát triển! Đôi khi con của Bà đem cháu đến gửi trong vài tiếng đồng hồ. Bà Dung vui hẳn lên, lăng xăng hâm món này, cắt bánh kia, gọt trái nọ cho cháu ăn. Khi con của Bà trở lại, “bắt được quả tang”, thế là Bà phải nghe:

- Con nói Mẹ hoài mà Mẹ cứ ‘baby’ nó. Mẹ để nó lớn với chứ. Mai mốt nó đi học xa làm thế nào nó tự lo cho nó được!”

Cuối cùng, bà Dung phải giữ khoảng cách với con, cháu. Khi nào muốn ăn món gì, Bà tự lái xe đến nhà hàng. Hôm nào mưa, không dám lái xe, đành ăn thức ăn trong “nhà già”!

Đang thăm tử thân, bà Dung chợt so sánh cuộc đời quạnh hiu của Bà và những tấm hình của các cụ già bên Việt Nam: Cụ nào miệng cũng móm, lưng cũng còng, đi chân trần, vai quẩy gánh. Mỗi đầu gánh vài trái ổi, trái

xoài; đầu kia vài trái bắp luộc, vài trái chuối, v...v... Sau khi so sánh, bà Dung thầm tạ ơn Trời Phật và không còn tủi thân nữa!

Đang bị phân tâm, bà Dung chợt nghe tiếng Trang:

- Ăn đi, chị! Bộ nhớ ảnh hay sao mà trông chị buồn quá vậy?

Không muốn thổ lộ chuyện gia đình, bà Dung nói khác đi:

- Vợ chồng mấy mươi năm chứ ít sao! Khi còn sống, cứ cay đắng, gây gổ nhau, hơn thua nhau từng lời nói; khi không còn nữa thì tiếc nhớ âm thầm!
- Minh đàn bà, đa cảm; còn đàn ông, thời buổi này, con gái bên Việt Nam “rẻ rẻ”, mấy ông muốn cỡ nào, giá nào cũng có!
- Chị còn trẻ, nếu về Việt Nam, cũng có nhiều đàn ông theo để được qua Mỹ.
- Em biết. Nhưng em chỉ muốn lấy nhau vì tình; còn lấy nhau chỉ để lợi dụng nhau thì...

Trang nhún vai, bỏ lửng câu nói. Bà Dung hỏi:

- Có lẽ cuộc tình của anh chị đẹp lắm; thế mà đổ vỡ. Uổng thật!
- Em có mấy bà bạn cũng ly dị chồng; có người thì con của họ ly dị. Dường như từ ngày sang đây, người mình ly dị nhiều hơn, phải không, chị?
- Có thể cuộc sống ở bên này cân bằng, ít thì giờ cho nhau, vì thế, người trẻ ly dị; cũng có thể mấy ông bây giờ già, thích “gặm cỏ non”, mấy bà cũng già, không còn kiên nhẫn nữa!
- Người Mỹ có câu “Cỏ bên kia hàng rào xanh hơn.” Đúng Thật!
- Chị muốn “ám chi” mấy ông già thích “gặm cỏ non” đó hả?
- Không. Em muốn nói trường hợp của em.
- Trường hợp của chị như thế nào?
- Hồi ảnh còn ở với em, ảnh “cà chớn”, em chịu không được! Thấy mấy bà bạn sống không chồng sướng quá, muốn làm gì thì làm, đi đâu thì đi, em ham. Ai dè...
- Tôi nghĩ, sự đổ vỡ nào cũng đến từ hai phía.
- Ảnh “cà chớn”, làm mất mặt em, làm em đau khổ thì em phải cho ảnh biết cái giá của sự đau khổ chứ!
- Như vậy thì chị trả thù chứ chị đâu còn thương yêu anh ấy nữa.
- Em còn thương ảnh mà! Nếu không còn thương, ai đau khổ làm chi!
- Gặp phải ông chồng “cà chớn” – mà chị vẫn còn thương – tại sao chị không dùng tình cảm để chinh phục lại ông ấy? Tôi chỉ bỏ cái gì tôi không thương, không thích thôi.
- Ảnh phản bội em mà em chinh phục ảnh lại để làm gì?
- Nếu chị lấy một ông khác, ai bảo đảm với chị rằng ông này sẽ chung tình với chị trọn đời?

Trang như bưng tĩn. Bà Dung tiếp:

- Đàn ông sa ngã là chuyện bình thường. Tôi nghĩ, chồng mình “phải như thế nào đó” thì người phụ nữ khác mới lưu tâm, mới chinh phục. Trong khi người chồng đang cố chống chọi với tình cảm và sự quyến rũ của một phụ nữ khác mà bà vợ lại “hào sản”, “tặng” ông chồng cho phụ nữ đó thì... vô lý quá! Đó là chưa kể, chồng mình còn là Cha của các con, mình có bổn phận và trách nhiệm để con của mình có Cha “một cách đúng nghĩa”!
- Ước gì em được gặp và quen chị sớm hơn.
- Tại sao?
- Chỉ vì tự ái mà em làm đổ vỡ mọi hàn gắn!
- Nghĩa là anh chị đã thử hàn gắn rồi?
- Dạ, không phải em. Ảnh trở về, xin lỗi em, xin em cho ảnh quay lại; nhưng em buộc ảnh phải xin lỗi các con em. Ảnh không chịu, đi luôn!
- Đàn ông mà, chị! Đừng dồn họ vào cuối đường! Đa số đàn ông – nhất là đàn ông miền Nam Việt Nam – thường quan niệm “Chết vinh hơn sống nhục”. Và, tôi nhớ, đã đọc đâu đó câu: “I'd rather die on my feet, than live on my knees”(1), cho nên, nếu còn thương yêu chồng, xin đừng tự ái, hãy mở rộng vòng tay. Mình giữ chồng không những mình giữ người mình thương yêu mà mình còn có bổn phận phải giữ người Cha cho các con của mình nữa!

Trang thật sự xúc động. Vừa khi đó, trên máy phóng thanh gọi “Dora”. Bà Dung cùng Trang vừa đi về phía quầy nướng “Hamburgers” vừa thì thầm:

- Trong những người nổi tiếng trên thế giới có ba phụ nữ ghen rất cao thượng. Chính sự cao thượng của ba bà này đã “núi chân” được ba vị Tổng Thống hào hoa của Hoa Kỳ.
- Ghen mà cũng có “ghen cao thượng” và ghen “hạ cấp” nữa sao, chị?
- Có chứ. Ghen hạ cấp như vụ cô Quờn đốt chồng và vũ nữ Cẩm Nhung bị tạt “acid”, bên Việt Nam.
- Em biết hai vụ đó. Còn ai ghen cao thượng?

Cả hai im lặng, nhận “Hamburgers”, quay sang lấy dao, nĩa rồi đến quày “xà-lách” lấy các loại rau. Vừa ngồi vào bàn, bà Dung vừa lấy “mask” ra vừa đáp:

- Bà Jacqueline Kennedy, bà Hillary Clinton và bà Melania Trump.

Trang cũng lấy “mask” cho vào ví, than:

- Vợ Tổng Thống mà cũng khổ vì tình!
- Phụ nữ nào yêu chồng cũng – không ít thì nhiều – khổ vì tình! Chị thấy, bà Jacqueline Kennedy con nhà gia thế, trẻ đẹp, trí thức mà hoàn cảnh đưa đẩy để Tổng Thống Kennedy gặp nữ minh tinh Marilyn Monroe rồi Marilyn Moroe “ông ọ” hát bài Mừng Sinh Nhật để tặng Tổng Thống Kennedy. Báo chí và các phương tiện truyền thông quốc tế làm “rùm beng”.
- Rồi bà Jacqueline Kennedy phản ứng như thế nào?
- Bà Jacqueline chỉ im lặng, vẫn tươi cười, xinh đẹp, quý phái xuất hiện cạnh Tổng Thống Kennedy trong tất cả mọi sự kiện.
- Còn bà Hillary Clinton?
- Bà Clinton là một phụ nữ rất can đảm và “cao tay ấn”. Trong sự việc giữa Tổng Thống Clinton và Monica Lewinsky – nhân viên trong Tòa Bạch Ốc vào thời ông Clinton làm Tổng Thống – nếu bà Clinton không khôn khéo, có thể ông Clinton đã bị bãi chức hoặc phải từ chức rồi!
- “Ghê” vậy!

Vừa nói bà Dung vừa lấy iPhone ra:

- Để tôi tìm bài này, chị đọc qua cho vui.

Sau khi mở link, bà Dung trao iPhone cho Trang.

https://en.wikipedia.org/wiki/Hillary_Clinton#Response_to_Lewinsky_scandal

Trang đọc và chú ý vài đoạn:

“... After the evidence of President Clinton's encounters with Lewinsky became incontrovertible, she issued a public statement reaffirming her commitment to their marriage...”

“...In her 2003 memoir, she would attribute her decision to stay married to a love that has persisted for decades...”

“...In October 2018, Hillary stated in an interview on CBS News Sunday Morning that Bill was right to not resign from office, and that Bill's affair with Lewinsky did not constitute an abuse of power because Lewinsky 'was an adult'.”

Trao iPhone lại cho bà Dung, Trang cười:

- Bà Clinton bản lĩnh thật! Em rất nể phục những phụ nữ biết giữ thể diện cho chồng con.
- Giữ thể diện cho chồng con hay giữ thể diện cho bất cứ ai cũng là một cách để giữ thể diện cho chính mình đó, chị!

Trang thoáng giật mình. Không biết bao nhiêu lần Trang muốn “ ‘làm’ con nhỏ đó một trận cho nó biết thân”, nhưng bị các con của nàng can ngăn. Vì bị các con ngăn cản, Trang nghĩ rằng các con “hòa” với Cha chứ không thương Mẹ, cho nên, Trang tự động xa lánh các con. Hậu quả, không những Trang mất chồng mà Trang cũng mất con! Để che giấu nỗi đau trong lòng, Trang chuyển đề tài:

- Còn bà Melania Trump thì sao, chị?
- Bà Melania Trump là một phụ nữ rất đáng thương! Nhiều người thấy rõ sự chịu đựng dai dẳng của Bà dành cho cựu Tổng Thống Trump và đức hy sinh của Bà dành cho Barron Trump – cậu con trai duy nhất của Bà ấy.
- Đúng đó, chị. Suốt bốn năm ông Trump làm Tổng Thống, chỉ một lần em thấy bà Melania “cười thật”; đó là khi Bà ấy và ông Trump rời tòa bạch ốc, bước về chiếc Marine One để rời Tòa Bạch Ốc trong ngày ông Trump hết nhiệm kỳ.

Trang vừa dứt lời, bà Dung nhìn đồng hồ tay, vội đứng lên:

- Sorry! Hôm nay tôi phải đi đón đứa cháu nội đang học Piano.
- Chị cho em số điện thoại của chị, được không?

Cả hai trao đổi số điện thoại, mang “masks” vào, rời bàn, cùng đi ra bãi đậu xe, nhưng về hai hướng khác nhau.

Đang bước chậm chậm, Trang chợt nghe tiếng ai “ngân nga” một tình khúc mà lúc nào vợ chồng giận nhau Huân – “Ex.” của Trang – cũng ôm Guitar, vừa “từng tưng” vừa “ngân nga” để nhớ thời chàng và Trang yêu nhau:

“... Nhớ hồi còn thơ,
Vai kề vai trong tiếng tơ.
Tuy xa vắng ta vẫn mong chờ,
Chiều sao hờ hững lạnh lòng thờ ơ...” (2)

Trang nhìn quanh. Khu vực thương mại này của người Mỹ, tại sao lại có nhạc Việt Nam? Vừa khi đó, một người đàn ông tóc hoa râm xuất hiện giữa hai chiếc SUV đang đậu cạnh nhau, đi về phía cửa của Fuddruckers. Trang hơi mất bình tĩnh, chưa biết phải hành động như thế nào thì Huân đã bước nhanh về phía nàng:

- Trang! Em khỏe không?
- Dạ, khỏe. Xe anh đâu?
- Anh bị tai nạn. Bảo hiểm thuê xe cho anh.

Trang thầm nghĩ: Hèn chi nghe tiếng hát mà không thấy xe của “ông”; nhưng nói khác đi:

- Anh bị gì không? Máy đưa nhỏ biết không mà sao không đưa nào cho em hay cả?

Nghe Trang xưng “em” và có vẻ quan tâm đến chàng, Huân thầm vui.

- Anh dặn các con đừng cho em hay.
- Tại sao?
- Xe bị “quẹt” bên hông thôi mà!

Trang chưa kịp nói gì, Huân tiếp:

- Em mới đến hay là em đã ăn xong rồi?
- Em ăn xong rồi.
- Anh mời em trở vào. Anh có nhiều điều muốn nói với em. Đi! Đi vào với anh.

Trang lảng lạng bước cạnh Huân. Khi bước lên bậc cấp, Huân – theo thói quen của một người lịch lãm – đưa tay cho Trang vịn. Đang bước, Trang giả vờ mất thăng bằng, nghiêng người vào Huân. Huân vội choàng tay qua, giữ nàng thật chặt trong vòng tay. Trang vờ bẽn lẽn:

- Cảm ơn anh. Không có anh, em té rồi!

Nhìn Trang với ánh mắt nồng nàn, Huân vừa mỉm cười vừa bóp nhẹ bàn tay của nàng...

ĐIỆP MỸ LINH

<https://www.diepmylinh.com/>

1.- *Bóng Chiều Tà của Nhật Bằng.*

2.- *Của Emiliano Zapata.*